

"HET IS ONMOGELIJK..."

'Wat móet je toch met zo'n jongen? Hij is nog maar 17 en nu al vader. 'Het was niet de bedoeling.' Daar probeer je je mee te verzoenen, maar nou sympathiseert hij ook nog met een of andere sekte. Ik ben zo moe...'

Nee, deze moeder is niet te benijden. Bovendien staat ze er ook

nog eens alleen voor. Over het overlijden van haar man is ze inmiddels wel zo'n beetje heen. Toch beginnen nu de dagelijkse geldzorgen door te tikken. Er moet brood op de plank. Gelukkig zijn de twee jongste kinderen nog thuis, dat geeft zo nu en dan wat lucht. Maar haar oudste? Ook al woont hij op kamers, zelfs 200 kilometer verderop, hij lijkt al haar energie op te souperen.

Ze had het zich allemaal zo heel anders voorgesteld. Was het eigenlijk al niet fout gegaan met haar huwelijk? Goed, haar man was dan wel geen christen, maar dat kon toch komen? Dat had ze gedacht. Natuurlijk had ze met hem over God gesproken. Een tijdje. Daarna werd dat, jaar in jaar uit, met God over haar man spreken. Ze leed onder zijn driftbuien, maar had een uitweg gevonden: "Als mijn man scheldt dan bid ik; als hij kwaad is vergeef ik hem..." Toch was het moeilijk geweest, want huwelijkstrouw had hem nooit zoveel gezegd.

Maar goed, dat is verleden tijd. Of gaat de geschiedenis zich herhalen? Want haar zoon aardt naar zijn vader, dat was van meet af aan duidelijk. Ze had wel geprotesteerd toen hij als tiener seksuele avonturen beleefde, maar ja, bijval van haar man ontbrak, dus dat haalde niks

uit. En zo word je dan oma, meer huilend dan blij. Over geloven moet ze niet meer beginnen. Het christendom bevalt hem helemaal niet. Als kind was hij wel ontvankelijk voor de verhalen, maar nu heeft hij z'n mening klaar. De Bijbel? Een slecht geschreven boek! Volgens hem zijn er veel betere schrijvers. In elk geval is hij nu volledig in de ban van een zogenaamde 'profeet', uit Iran.

Zou iemand anders, een meer ervaren christen, niet eens met de jongen kunnen praten? Eén man lijkt haar bijzonder geschikt, maar als ze die opzoekt krijgt ze nul op het rekest. "Nee, laat hem nog maar. Hij is nog te trots om die dwaalleer te laten varen. Bid alleen maar de Heer voor hem." Alsof ze dat niet deed! Ze neemt er geen genoegen mee en blijft aandringen. Maar wat ze ook aanvoert, de man is niet te vermurwen en rondt het gesprek af: "Het is onmogelijk, dat een zoon van zoveel tranen en gebeden verloren gaat." Daar moet ze het mee doen, en dat doet ze dan ook. Noodgedwongen, want haar zoon weert haar betrokkenheid af, die gaat zijn eigen weg.

Zeker, dit verhaal krijgt een happy end, al is het voor deze moeder op het nippertje. Want Monica, zoals ze heet, maakt de verhoring van haar gebeden nog net mee. In de Paaswake van 24 op 25 april in 387 nC laten haar zoon én kleinzoon zich beiden dopen. Augustinus, haar zoon, is dan 32 jaar. Monica is nog aanwezig bij de 15e verjaardag van Adeodatus, haar kleinzoon, maar kort erna, in de herfst van 387, overlijdt ze.

Wat moet je met zo'n verhaal? Zestien eeuwen geleden! Dat staat toch gigantisch ver van ons af? De jeugd van een kerkvader, wie kan dáár nou wat mee...

OUDERS DI

Het is even een sprong, maar vermoedelijk zat Paulus met soortgelijke vragen. Gideon, Esther, Debora, al die joodse gelovigen uit lang verloren tijden, kunnen christenen zonder joodse komaf daar iets mee? Absoluut, vindt Paulus: 'Al wat namelijk tevoren geschreven is, werd tot ons onderricht geschreven, opdat wij in de weg der volharding en van de vertroosting der Schriften de hoop zouden vasthouden.' (Rom.15:4)

We hebben verhalen nodig, die hoop geven en de hoop helpen verankeren. De wereld van toen kan onherkenbaar lijken, maar ook als ouders-van-nu kunnen we te rade gaan bij opvoeders-van-toen. Zo vertelt de Bijbel over ouders, die met hun vreugden en vragen bij God uitkomen. Van vier voorbeeldverhalen wordt een aanzet gegeven voor overdenking. Maar het kan helpen eerst enkele persoonlijke vragen te beantwoorden:

- ▶ Wanneer zoek ik het Hogerop?
- ▶ Met welke vragen of verlangens kom ik bij God?
- ▶ Welke bijbelverhalen moedigen me aan om te bidden?

Krijgen we toch een kind?!

Ongewenst kinderloos. De teleurstelling als het erg lang duurt of onmogelijk blijkt, dat lijkt iets van alle tij-

HET HOGEROP ZOEKEN

den. De Bijbel kent nogal wat ver-
twijfelde mensen, die dan speuren
naar Gods bedoeling. In een minder
bekend verhaal verrast een vrouw
haar man met het niet meer verwach-
te nieuws. Direkt daarop zoekt hij
God en begint met: "Och, Here..."

► Wat zou er op deze woorden vol-
gen, denk je?

Richteren 13:8 geeft het gebed van
deze aanstaande vader. Dat is nog te
begrijpen; het hele hoofdstuk roept
vermoedelijk allerlei vragen op. Of
niet?

► Welke indruk krijg je van het
geestelijk leven van dit echtpaar?

Wordt mijn dochter nog beter?

Bidden voor een ziek kind is ver-
moedelijk het meest voorkomende
gebed van ouders. In elk geval wel
in de Bijbel. De machteloosheid, het
intense verdriet j ouw kind te zien
lijden, dat werpt je terug op God.
Zo is er die moeder, die op de bres
springt voor haar dochter. De gees-
tesziekte van haar kind, dat ru neert
hun beider leven, zo lijkt het. "Heb
medelijden..."

► Wat drukken die woorden uit?
Wat kan een mens nog over de lip-
pen komen bij langdurige ziekte?

► Op welke wijze komt haar aan-
houdend vragen tot uitdrukking in
Matth us 15:21-28?

Kan mijn zoon het wel aan?

Beginnen met werken. Eens komt
de tijd dat een kind z lf verantwoor-
delijkheid gaat dragen. In dit verhaal
beeindigt een man zijn taak en
draagt zijn levenswerk over aan zijn
zoon. De vader ziet dat z'n zoon
"nog een tengere knaap" is en hij uit
z'n verlangens naar God: "Geef mijn
zoon..."

► Wat zou hij zijn zoon toewensen?
Waarin moet God voorzien?

1 Kronieken 29 beschrijft de over-
dracht, met in vers 19 het gebed.

Als ze God maar niet kwijt raken...

Uit huis gaan. Als een kind het ou-
derlijk thuis verlaat verandert er
veel in de verhouding van ouder en
kind, maar toch niet alles. Want
vele ouders blijven betrokken, al is
het op afstand, en uiten zich in ge-
bed. Zo ook deze vader. Dat zijn
kinderen met elkaar een feestje
bouwen, hij lijkt er geen moeite
mee te hebben. Hij is bezorgd om
iets anders: "Misschien hebben mijn
kinderen in hun hart God vaarwel
gezegd."

► Herken je deze zorg? Hoe leef jij
daar dan mee?

Job 1:1-5 beschrijft hoe deze vader
ermee omging.

'Stort uw hart uit als water voor het aangezicht des Heren, hef tot Hem uw handen omhoog terwille van het leven uwer kinderen...'

LEREN VAN DE VERHALEN?

De Bijbel lezen is één ding, ernaar handelen is nog weer heel wat anders. Neem alleen al de manieren waarop gelovigen zich toen uitten naar God: op de knieën vallen, een geitje offeren, languit liggen, je neerbuigen... Uitdrukkingen van gebed die ver van ons af kunnen staan. Net zoals het opheffen van de handen uit bovenstaand citaat in Klaagliederen 2:19. Ook de aanleiding kan zo anders zijn. Omwille van het leven van je kind, dat was blijkens dit vers toen letterlijk waar: hun kinderen kwamen om van de honger. Daarom die oproep: 'Sta op, kerm in de nacht bij het begin van ieder nachtwake, stort uw hart uit...'

Het hoe en het waarom van deze verhalen is moeilijk om te zetten naar het heden. De centrale boodschap is, dat God gezocht werd. Al die ouders, die hun hart uitstortten voor Gods aangezicht, laten dat in elk geval zien. Werd er ook gebeden voor de kinderen in het gewone, dagelijkse leven? Als er geen bijzondere aanleiding voor was? Neem Petrus, waarvan we lezen dat hij 'omstreeks het zesde uur het dak opging om zijn gebed te verrichten.' (Handelingen 10) Die uitdrukking wijst op een dagelijkse gewoonte. Hoe gaf hij er inhoud aan? Bad hij

elke dag voor zijn gezin? Hij was getrouwd en had een zoon, maar welke plaats zij innamen in zijn gebedsleven, dat blijft een open vraag.

Misschien is dat ook wel beter, want uiteindelijk kunnen al die verhalen over anderen onze eigen, dieperliggende vragen ook camoufleren. Helpt bidden? Heeft gebed zin? Tot Wie bidden we? Plus de moeilijkste: hoe is het met *mijn* gebedsleven? Dat komt heel dichtbij. Het echte vertrekpunt zit dan ook niet in voorbeelden van anderen, maar in één vraag: "Here, leer ons bidden." Alleen zó kunnen we onze verlegenheid met gebed overwinnen. Want vanuit het oprechte verlangen om van Hem te willen leren, komen er antwoorden. In wezen komt alles neer op het vinden van de juiste gids. Wat dat betreft is er geen beter gedeelte om mee te beginnen dan Lucas 11:1-13.

'Peilingen' is een bijbelleesprogramma over opvoedingsthema's. Tekst - Jos van Dijken.

Voor info: 'Koers voor ouders', Postbus 18, 3970 AA Driebergen, tel. 0343 - 52 01 04
